

ตอนที่ 3

การจัดการกับใจของเรา

เพื่อการเติบโตของเมล็ดพันธุ์แห่งชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ภายในเรา จนเราบรรลุถึงความสุขงามในชีวิตเพื่อการก่อสร้างของพระเจ้าในชีวิต

ข้อพระคัมภีร์: มธ.5:8; 13:3-9, 18-23; สภษ.4:23; ยรม.32:39; อฟ.3:16-17

I. เราต้องจัดการกับใจของเราในความสว่างแห่งการสถิตอยู่ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อการเติบโตของเมล็ดพันธุ์แห่งชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ที่เงินเราบรรลุถึงความสุขงามในชีวิต; ใจคือการรวมตัวของส่วนต่างๆ ทางภายในของมนุษย์ เป็นตัวแทนหลักของมนุษย์ เป็นผู้กระทำการแห่งการเคลื่อนไหวของเรา:

1. ใจคือการประกอบกันขึ้นของส่วนต่างๆ ของจิตของเรา — ความคิด, อารมณ์, และความตั้งใจ (มธ.9:4; ฮบ.4:12; กจ.11:23; ยช.4:1; 16:22) — บวกกับหนึ่งส่วนของวิญญาณของเรา — มโนธรรม (ฮบ.10:22; 1ยช.3:20).
2. การใช้วิญญาณของเราจะเกิดประสิทธิผลก็ต่อเมื่อใจของเรากระตือรือร้น; ถ้าใจของมนุษย์เฉยเมย วิญญาณก็ถูกกักขังไว้ภายในและไม่สามารถแสดงศักยภาพออกมาได้ — มธ.5:3, 8; บพส.78:8.
3. จิตคือตัวของเราเอง แต่ใจเป็นตัวตนที่ทำการเคลื่อนไหว; ใจเป็นผู้กระทำการแห่งการเคลื่อนไหว เป็นผู้ปฏิบัติการแห่งการเคลื่อนไหวของทั้งตัวเรา.
4. กิจกรรมและการเคลื่อนไหวต่างๆ ของร่างกายทางกายภาพของเรานั้นขึ้นอยู่กับหัวใจทางกายภาพของเรา; ทำนองเดียวกัน การดำเนินชีวิตประจำวันของเรา วิธีการที่เรากระทำการและประพฤติตัวก็ขึ้นอยู่กับว่าเรามีใจทางจิตวิทยาประเภทไหน.
5. ใจคือทางเข้าออกแห่งชีวิต เป็น “สวิตช์” แห่งชีวิต; ถ้าใจไม่ถูกต้อง ชีวิตที่อยู่ในวิญญาณก็จะถูกขัดขวาง และกฎแห่งชีวิตก็ไม่สามารถกระทำการได้อย่างอิสระโดยปราศจากสิ่งกีดขวางเพื่อที่จะเข้าถึงทุกส่วนที่อยู่ในตัวของเรา; แม้ชีวิตจะมีฤทธิ์เดชที่ยิ่งใหญ่ แต่ฤทธิ์เดชที่ยิ่งใหญ่นี้กลับถูกควบคุมไว้โดยใจที่เล็กน้อยของเรา — สภษ.4:23; มธ.12:33-37; เทียบ ยอช.36:26-27.

II. การเติบโตในชีวิตนั้นก่อสร้างคริสตจักรอันเป็นพระกายของพระคริสต์ ซึ่งเกิดขึ้นโดยการเติบโตของพระคริสต์ผู้เป็นเมล็ดพันธุ์แห่งชีวิตที่อยู่ในใจของเรา (1ยช.3:9; 1ปด. 1:23; กซ.2:19; อฟ.2:21; 4:15-16; มธ.13:18-23); เราต้องร่วมมือกับองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยการจัดการกับใจของเราเพื่อใจจะสามารถถูกรักษาไว้ให้มีลักษณะเฉพาะดังต่อไปนี้:

1. พระเจ้าทรงต้องการให้ใจของเราอ่อนอ่อน:
 - (1) เมื่อพระเจ้าทรงจัดการกับใจของเรา พระองค์ทรงจัดจิตใจหนีไปจากเนื้อหนังของเรา และประทานใจเหนือ ใจที่อ่อนอ่อนให้แก่เรา — ยอช.36:26.
 - (2) การอ่อนอ่อนหมายความว่าใจของเรายอมอ่อนตามองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่แข็งขืนหรือเป็นกบฏ — เทียบ อชด.32:9.
 - (3) ใจที่อ่อนอ่อนคือดินดีที่พระคริสต์สามารถเติบโตได้อย่างอิสระ เป็นใจที่ไม่ถูกทำให้แข็งกระด้างไปโดยการสัญจรไปมาของฝ่ายโลกไม่แสวงหาเพื่อตัวเอง และไม่มีคามกระวนกระวายแห่งยุคสมัยและการล่อลวงแห่งทรัพย์สมบัติ — มธ.13:3-9; 18-23.
 - (4) พระเจ้าทรงทำให้ใจของเราอ่อนอ่อนลงโดยการใช้ความรักของพระองค์มาดลใจเรา; ถ้าความรักไม่อาจดลใจเรา พระองค์ก็ทรงใช้พระหัตถ์ของพระองค์มาตีสอนเราโดยอาศัยสภาพแวดล้อมจนกว่าใจของเราจะอ่อนลง — 2กธ.5:14; 4:16-18; ฮบ.12:6-7; เทียบ ยรม.48:11.
2. พระเจ้าทรงต้องการให้ใจของเราบริสุทธิ์หมดจด:
 - (1) ใจที่บริสุทธิ์หมดจดคือใจที่รักพระเจ้าและต้องการพระเจ้า; นอกจากพระเจ้าแล้ว ใจนี้ก็ไม่รัก, ไม่นิยมเอียง, และไม่ปรารถนาอย่างอื่นอีก — มธ.5:8; บพส.73:25; เทียบ ยรม.32:39.
 - (2) ใจของเราควรมีความเป็นหนึ่งเดียวเพื่อพระเจ้า เพื่อเราจะไม่เกรงกลัวสิ่งอื่นใดนอกจากการทำผิดต่อพระองค์และสูญเสียการสถิตอยู่ของพระองค์ — บพส.86:11; ยชย.11:1-2.
 - (3) การมีใจที่บริสุทธิ์หมดจดนั้นคือการมีเป้าหมายเดียวมาทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จสมบูรณ์เพื่อสง่าราศีของพระเจ้า; เป้าหมายของเราควรจะเป็นการรับสุขและการได้รับพระคริสต์อย่างครบบริบูรณ์ที่สุด — ฟป.3:7-14.
 - (4) เราจะต้องแสวงหาพระคริสต์ “ด้วยกันกับคนทั้งหลายที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจบริสุทธิ์หมดจด” — 2ทธ. 2:22; 1ทธ.1:5; บพส.73:1.

3. พระเจ้าทรงต้องการให้ใจของเราเปี่ยมด้วยความรัก:

- (1) ใจที่เปี่ยมด้วยความรักหมายถึงใจซึ่งมีอารมณ์ที่รักพระเจ้า, ต้องการพระเจ้า, กระหายพระเจ้า, โหยหาพระเจ้า, และมีความสัมพันธ์ที่เป็นส่วนตัว, รักใคร่, เน้นปะบุคคล, และฝ่ายวิญญาณต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า — 42:1-2; พพร.1:1-4.
- (2) เราต้องหันใจของเรากลับสู่องค์พระผู้เป็นเจ้าซ้ำแล้วซ้ำเล่า และให้ใจของเราถูกเปลี่ยนใหม่อย่างต่อเนื่อง เพื่อเราจะมีความรักที่ใหม่และสดต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า — 2กธ.3:16.
- (3) ประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณทั้งหมดเริ่มต้นที่ความรักซึ่งอยู่ในใจ; ถ้าเราไม่รักองค์พระผู้เป็นเจ้า เราไม่อาจได้รับประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณใดๆ ได้ — อฟ.6:24; วว.2:4-5.
- (4) ความรักที่เรามีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทำให้เรามีคุณสมบัติ, สำเร็จเรา, และตกแต่งเราให้พูดเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าพร้อมด้วยอำนาจของพระองค์; ถ้าเรารักองค์พระผู้เป็นเจ้าจนถึงที่สุด เราก็จะถูกเติมเต็มและเปี่ยมล้นด้วยพระองค์ — ยส.21:15-17; มธ.26:6-13; 28:18-20.

4. พระเจ้าทรงต้องการให้ใจของเรามีสันติสุข:

- (1) ใจที่มีสันติสุขก็หมายถึงใจซึ่งมีมโนธรรมที่ปราศจากบกพร่อง, การปรับโทษ, หรือการติเตียน — กจ.24:16; 1ยส.3:19-21; ฮธ.10:22.
- (2) ถ้าเราสารภาพความบาปของเราในความสว่างแห่งการสถิตอยู่ของพระเจ้า เราก็จะได้รับการอภัยและการชำระจากพระองค์ เพื่อเราจะรับสุขการสามัคคีธรรมกับพระเจ้าที่ไม่ถูกรบกวนด้วยมโนธรรมที่ปราศจากบกพร่องและบริสุทธิ์หมดจด — 1ยส.1:7, 9; 1ธธ.1:5; 3:9.
- (3) ผลลัพธ์ของการสามัคคีธรรมกับพระเจ้าในการอธิษฐานคือเราจะรับสุขสันติสุขของพระเจ้า ซึ่งแท้จริงแล้วก็คือพระเจ้าผู้ทรงเป็นสันติสุขที่เฝ้าระวังป้องกันใจและความคิดของเราไว้ในพระคริสต์ เพื่อทำให้เราสงบราบรื่นลง — ฟป.4:6-7.
- (4) เราต้องยอมให้สันติสุขของพระคริสต์วินิจฉัยจิตใจของเราโดยการให้อภัยกันและกันเพื่อสวมใส่คนใหม่ — กซ.3:13-15.

III. เราต้องมองเห็นสิ่งกีดขวางที่ชีวิตของพระเจ้าเผชิญอยู่ในใจของเรา:

1. ปัญหาแรกที่ชีวิตของพระเจ้าเผชิญอยู่ในเราคือเราไม่ตระหนักถึงความมีดমনของทัศนะฝ่ายมนุษย์ของเรา — 2กธ.3:14; 4:4:

- (1) เราต้องมองเห็นว่าเรื่องสำคัญเพียงเรื่องเดียวในการดำเนินชีวิตคริสเตียนคือการที่เราคำนึงถึงพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ในเรา — ฮต.1:16; 2:20; 4:19; ฟป.1:19-21; 2กธ.3:18.
- (2) การเป็นคริสเตียนคือการไม่ยึดเอาสิ่งอื่นใดนอกจากพระคริสต์มาเป็นจุดหมายของเรา; หลายคนมีความยากลำบากในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขาหลังจากที่เขาได้รับความรอดก็เพราะเขาไม่รู้ถึงวิถีทางแห่งชีวิต และไม่ยึดพระคริสต์เป็นชีวิตของเขา — รม.8:6.

2. ปัญหาประการที่สองที่ชีวิตเผชิญอยู่ในเราคือความหน้าซื่อใจคด — มธ.6:2, 5; 7:5; 23:13-29:

- (1) การอยู่ฝ่ายวิญญาณของคุณคนหนึ่งไม่ได้ตัดสินโดยรูปลักษณะทางภายนอก แต่ขึ้นอยู่กับว่าเขาได้คำนึงถึงพระคริสต์ที่อาศัยอยู่ภายในอย่างไร.
- (2) ความดีตามธรรมชาติของเราคือการอยู่ฝ่ายวิญญาณที่จอมปลอม และแท้จริงแล้วกลับเป็นสิ่งขัดขวางที่ยิ่งใหญ่ต่อชีวิต; การสำแดงของชีวิตมีความเกี่ยวข้องกับการปฏิเสธสันดานและความรักชอบตามธรรมชาติของเรา และยอมให้พระคริสต์ดำเนินการอยู่ในเราและทำให้เราแตกหักอย่างง่าย ๆ.
- (3) ถ้าเรากระทำการต่างๆ ตามสันดานและสิ่งที่เราเป็นตามธรรมชาติอยู่เสมอ ไม่ว่าผลลัพธ์จะเป็นอย่างไรก็ล้วนแต่เป็นความหน้าซื่อใจคด.

3. ปัญหาประการที่สามที่ชีวิตเผชิญอยู่ในเราคือการกบฏ — 2กธ.10:4-5:

- (1) พระคริสต์ทรงดำเนินการและเคลื่อนไหวอยู่ในเราเพื่อจะช่วยให้เรามีความชัดเจนถึงน้ำพระทัยและข้อเรียกร้องของพระองค์ที่มีต่อเรา และมีความชัดเจนต่อการนำพาและการจัดการที่พระองค์มีต่อเรา.
- (2) อย่างไรก็ตาม ถ้าเราไม่เชื่อฟัง แต่ต่อต้านความรู้สึกทางภายใน ไม่ยอมรับการนำพาของพระองค์หรือไม่จ่ายราคา ความไม่ยินยอมและการต่อต้านนี้ก็คือกบฏ.
- (3) ความบาปที่เราทำบ่อยที่สุดและร้ายแรงที่สุดไม่ได้อยู่ภายนอกและมองเห็นได้ แต่เป็นความบาปแห่งการไม่เชื่อฟังความรู้สึกของพระคริสต์ที่อยู่ในเรา; พระคริสต์ทรงมีชีวิตเป็นอยู่ในเรา และพระองค์ทรงมอบความรู้สึกแห่งชีวิตทางภายในแก่เราอยู่ตลอดเวลา

— รม.8:6; 1ยฮ.2:27; เทียบ อฟ.3:1; 4:1; 6:20; 2กธ.2:12-14.

4. ปัญหาประการที่สี่ที่ชีวิตเผชิญอยู่ในเราคือศักยภาพตามธรรมชาติของเรา:
 - (1) พี่น้องชายหญิงหลายคนรักองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริง, ร้อนรนเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า, และอยู่ในธรรมเป็นอย่างมาก; ทว่าปัญหาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพวกเขาคือกำลังและความยิ่งใหญ่ของศักยภาพและความสามารถของพวกเขา; ผลลัพธ์จึงทำให้พระคริสต์ไม่มีฐานะหรือหนทางอยู่ในพวกเขา.
 - (2) เราอาจจะมีศักยภาพและความสามารถพิเศษ แต่เรากลับไม่เห็นว่าเป็นความบาปหรือความมลทิน; เราให้ความสำคัญกับสิ่งเหล่านี้ แทนที่จะดูหมิ่นศักยภาพตามธรรมชาติของเรา; ถ้าสิ่งเหล่านี้ยังคงไม่แตกหักอยู่ภายในเรา ก็กลายเป็นปัญหาต่อชีวิตของพระคริสต์.
5. ถ้าเราต้องการให้ชีวิตของพระคริสต์ไม่ถูกขัดขวางในเรา เราก็ต้องมีประสบการณ์ต่อการแตกหักของกางเขนและยอมให้สิ่งกีดขวางเหล่านี้ถูกจัดการและขจัดออกไป — มธ.16:24-25.

IV. เราต้องมองเห็นสิ่งกีดขวางทางทัศนียภาพในซึ่งชีวิตของพระเจ้าเผชิญอยู่ในใจของเรา:

1. ปัญหาทางทัศนียภาพในประการแรกคือปัญหาจากความคิดของเรา:
 - (1) ถ้าสิ่งที่เราจะทำริเริ่มมาจากความคิด แม้จะประสบความสำเร็จ แต่สิ่งเหล่านั้นก็เป็นเพียงกิจกรรมทางศาสนาเท่านั้น ไม่ใช่พยานของพระคริสต์ที่ดำเนินชีวิตออกมาจากวิญญาณของเรา — เทียบ ฟป.2:5; 1กธ.2:16; อฟ.4:23; รม.12:2.
 - (2) แม้เรามีชีวิตของพระคริสต์อยู่ในเรา แต่เราไม่ได้ร่วมมือกับชีวิตของพระคริสต์ในความคิดและการกระทำของเรา ดังนั้นชีวิตนี้จึงไม่สามารถดำเนินชีวิตออกมาจากเรา.
 - (3) เมื่อความคิดของเราตั้งไว้ในวิญญาณ การกระทำทางภายนอกของเราก็จะสอดคล้องกับมนุษย์ภายในของเรา และไม่มี ความขัดแย้งระหว่างเรากับพระเจ้า; พระองค์กับเราจะมีส่วนดีสุข ไม่เป็นศัตรูต่อกัน; ผลลัพธ์ก็จะทำให้ภายในเรามีส่วนดีสุข — 8:6.
2. ปัญหาทางทัศนียภาพในประการที่สองคือปัญหาจากความตั้งใจของเรา:
 - (1) แม้บ่อยครั้งความคิดของเราจะเข้าใจความมุ่งหมายที่อยู่ในวิญญาณของเรา และเราก็รู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่เรากลับไม่ยินดีที่จะนอบน้อมและเชื่อฟัง.
 - (2) เราอาจเข้าใจ, รู้จัก, ตระหนัก, และมีความรู้สึกลึกซึ้งซึ่งว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าประสงค์ให้เราทำเรื่องราวบางอย่าง แต่ความตั้งใจของเรากลับปฏิเสธที่จะนอบน้อมและยอมจำนน แล้วเราก็สูญเสียการสถิตอยู่ขององค์พระผู้เป็นเจ้า.
 - (3) ในการทำให้ น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จลุล่วงนั้น ทั้งความตั้งใจที่เข้มแข็งและอ่อนแอล้วนแต่เป็นสิ่งที่ขัดขวางต่อชีวิตของพระเจ้า; ความตั้งใจที่ได้รับการจัดการแล้วนั้นทั้งเข้มแข็งและยืดหยุ่น โดยถูกสยบและเป็นขึ้นโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า; การมีความตั้งใจที่ร่วมมือกับพระเจ้านั้นเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่ — ฟป.2:13.
3. ปัญหาทางทัศนียภาพในประการที่สามคือปัญหาจากอารมณ์ของเรา:
 - (1) อารมณ์ของเราต้องมีอารมณ์ของพระเจ้า และเราก็ต้องเข้าสู่อารมณ์ของพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ — 2ทซ.3:5; ฟป.1:8.
 - (2) เราควรรักสิ่งที่พระเจ้าทรงรัก, ชอบสิ่งที่พระเจ้าทรงชอบ, และเกลียดสิ่งที่พระเจ้าทรงเกลียด; อารมณ์ของเราและอารมณ์ของพระองค์ควรกลายเป็นอารมณ์เดียว — อฟ.5:25; 2กธ.12:15; 1กธ.16:24; วว.2:6; ฟป.1:8.
4. เราต้องได้รับการเพิ่มกำลังเข้าสู่มนุษย์ภายในทุกวัน เพื่อพระคริสต์ผู้เป็นชีวิตจะสามารถประทับครองเรือนอยู่ในส่วนสำคัญต่างๆ ในใจของเรา — ความคิด, ความตั้งใจ, และอารมณ์ของเรา — อฟ.3:16-17.

- V. ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเมตตาเราและเปิดตาให้เราเห็นว่าการงานศูนย์กลางของพระเจ้าในยุคนี้คือการให้มนุษย์ได้รับชีวิตของพระองค์และเติบโต อีกทั้งสูงงอมในชีวิตของพระองค์; การงานของเราควรเป็นการแจกปันและหล่อเลี้ยงชีวิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าแก่ผู้อื่น; มีเพียงการงานที่ออกมาจากชีวิตของพระองค์เท่านั้นจึงจะบรรลุถึงมาตรฐานที่นรินทร์ของพระองค์และได้รับการยอมรับจากพระองค์ — ยฮ.7:37-39ก; 2กธ.4:10-12; 1ยฮ.5:16ก; 2กธ.3:3, 6.